

III. MISTROVSTVÍ SR PARAŠUTISTŮ - VETERÁNŮ

Partizánské, 30.7.2011.

Konalo se už potřetí (2003 Slávnica a 2005 Boľkovce ve Slovenské republice) na letišti Malé Bielice u Partizánskeho ve dnech 29-31.7.2011. Náš klub reprezentovala dvě družstva – první ve složení Antonín Štrajt, Jiří Urban a Oldřich Visinger, druhé, kombinované, tvořili Vlado Gajdoš a Jiří Hendrych spolu s Pavlem Mudrochem, členem KVV Chrudim.

V sobotu po krátkém poučení, jak se skáče z letadla L-60S Brigadýr (OM-NNF), startuje jako první družstvo KVV Trnava a kolem jedenácté dokončuje první kolo naše první družstvo. Rekapitulujeme pod naším klubovým praporem, který jsme upevnili na naše „velitelské“ vozidlo. Já jsem si bohužel neodpustil ještě jednu otočku ve sto metrech nad zemí, ono to nečekaně fouklo a tak jsem sebou praštil z vnější strany 50 m kruhu. Překvapil Jirka Hendrych, který skončil v kruhu, své kvality potvrdil „v písku“ také Pavel Mudroch.

Otevřený zůstával boj o třetí místo v družstvech. V kruhu skončilo i družstvo KVVV Praha I. Přibývalo diváků, objevovali se hlavně členové KVV Bratislava a Trnava, ale i legendy slovenského parašutismu a dokonce i „velení“ KVV SR v čele s předsedou A. Múdrym a J. Hanákem. Souběžně s veterány se totiž konalo i klasické mistrovství Slovenska sportovců na přesnost přistání, seskoky na matraci s elektronickou nulou. Pro nás přestávka.

Zanedlouho však začíná druhé kolo. „Lebedím“ si na místě určeném kdysi pro vysazovače, tedy vedle pilota, naproti sedí Lojzo Bachratý z Trnavy, který vysazuje, a vedle něj Jirka Hendrych. Výška 1200 m, úctivý pokyn - stupačka je volná, a ven... Jde o luxusní vysazování, každý sportovec má k dispozici samostatný nálet, takže je vyloučeno, že by se u kruhu tlačili všichni tři členové družstva. Tentokrát před diváky moc nespekuluji, výsledkem je 15,6m, Jirka to ještě zlepšil, Pavel jen „přitvrdil“ a přiblížil se stupni vítězů v jednotlivcích. Sledujeme naše I. družstvo, daří se i jim, všichni v kruhu, Jirka Urban si opět „ustlal do písku“. A dobojováno jest, všech 15 skokanů je bez zranění na zemi.

V záhradce na letišti je čas na občerstvení a k výměně parašutistických drbů, padají první úvahy na téma jak dál v ČR, kdy a kde by se příští mistrovství dalo uspořádat. Skuteč? Jihlava? Z hangáru se line vůně guláše z divočáka, čeká se na večerní oficiální vyhlášení výsledků III. M SR.

Na stupních vítězů nakonec stáli P. Mudroch (KVVV Praha II.), D. Cadra (KVV Trnava) a J. Urban (KVVV Praha I) s výsledkovým průměrem kolem 3 m od středu. V družstvech zvítězilo družstvo KVV Trnava před KVV B.Bystrica a jako třetí se umístilo naše družstvo Praha I. před čtvrtým KVVV Praha II. a pátým KVV Bratislava. Celkový

průměr na závodníka byl asi 30 m od kruhu. Slovenský deník Nový čas přinesl o mistrovství nejen článek, ale i fotografie členů vítězného družstva KVVV Praha I pod titulkem: Najstarší tím má 219 rokov. Mistrovství se zdařilo, ať nemusíme příliš dlouho čekat na to další.

Vlado Gajdoš

MEMORIÁL POD JEŠTĚDEM

Ve dnech 30.6. až 2.7.2011 se uskutečnil 7. ročník Memoriálu zakladatelů výsadkového vojska a 3. memoriál vynálezce padáku Š. Baniče ve městě pod Ještědem. Na konci června nás přivítalo chladnějším počasím, než jsme předpokládali - oproti Praze to bylo o 10 stupňů.

Liberečtí organizátoři měli opravdu co dělat s přípravami a organizací tohoto mezistátního utkání, na které se sjelo celem 17 družstev z České a Slovenské republiky. Ze Slovenska to bylo družstvo předsednictva KVVV SR, dále kolegové

ze Žiliny, Banské Bystrice, Bratislavy, Prešova a Šumiac, a z českých klubů soutěžila družstva Chrudimi, Plzně, Písku, Zlína, Prostějova, Jindřichova Hradce, Holešova, Prahy a Liberce A a B.

Zahájení a otevření soutěže se zúčastnil ředitel Vojenského zpravodajství generálporučík Páleník, velitel brigády chemické ochrany a velitel KVV Liberec.

Soutěžilo se v běhu, hodu granátem na cíl, ve střelbě a hodu granátem do okna. Naše družstvo ve složení Hendrych, Solmoši a Štrajt začalo nadějně, v hodu granátem na cíl jsme byli druzí. Ale další disciplíny, to byla pohroma, skončili jsme až na 15. místě. Vítězství odvezli do Chrudimi kolegové Jaromír Čermák, Jiří Bruna a Pavel Mudroch. Na druhém místě skončili kolegové Jindřich Fencl, Miloš Flajšhaus a Jiří Svoboda z Plzně a třetí příčku obsadilo družstvo z Bratislavy.

Po skončení soutěže se nás ujal kolega Ladislav Sadílek, pod jeho vedením jsme podnikli výlet na Ještěd. Počasí se jako zázrakem umoudřilo a tak jsme se potěšili překrásným výhledem na Liberec a do širokého okolí.

Za veliký kus práce, kterou odvedl s organizací obou mamoriálů, patří Jaroslavu Chromkovi vděk všech účastníků.
Marko Solmoši

ANTHROPOID PO ŠEDESÁTÉ DEVÁTÉ

Před chrámem Cyrila a Metoděje v Resslově ulici v Praze se opět červenaly, díky veteránům našich klubů, výsadkářské barety. Jako každý rok i letos 8. června jsme položili věnec a vzdali čest hrdinům, kteří v jeho kryptě položili své životy za naši vlast. Spolu s námi se zúčastnila pietního aktu i praneteř Jana Kubiše paní Jiřina Dusíková. Po skončení ceremoniálu před chrámem vyvrcholil akt v kryptě čtením slov, která pro tuto příležitost napsal osobně generál Krzák. I letos tlumočil poselství generála Krzáka předseda KVVV Praha generál Gavlas.

14. SETKÁNÍ VE STARÝCH SPLAVECH

Toto setkání bylo věnováno vzpomínce na velitele 22. vbr Františka Mansfelda. Fotografie z jeho života na výstavce ve tvaru otevřeného vrchlíku, kterou připravil kolega Josef Stahl, živě připomínaly našeho velitele a já věřím, že v našich myslích a srdcích zůstane stále s námi. Z Prešova přijel na setkání jeho syn plk. František Mansfeld s manželkou a nechyběla ani paní Věra Mansfeldová, která zřejmě stále bude prostředníkem mezi námi a naším velitelem.

Kdo přijel do Splavů již v pátek, pohodlně se ubytoval a strávil hezký večer mezi kolegy-veterány, kteří se sem sjeli z Čech, z Moravy i ze Slovenska.

V sobotu dopoledne, po krátkém slavnostním shromáždění, kde byli mimo jiné oceněni úspěšní organizátoři mnoha těchto setkání a zejména Miroslav Plesar

(který současně slavil své životní jubileum, 85. narozeniny) byl na programu zájezd do Zákup, do bývalé posádky praporu 71. Byly tam položeny květiny u paměti desky na radnici a u památníku v parku proti bývalým kasárnám v Nových Zákupích. Pamětníci si odtud odvezli pár fotek a nostalgických vzpomínek na zašlé časy výsadkářské slávy. Co říct tomu, že tabuli o historii výsadkového vojska a památník v parku, dílo kolegy Stahla, systematicky někdo poškozují? Přitom místní obyvatelé na nás vzpomínají v dobrém a jsou hrdí na to, že jsme kdysi v jejich městě působili!

Zájezd pokračoval do Skalice u Č. Lípy, kde jsme si prohlédli ojedinělé jeskyně, kde se v podzemním lomu těžil pískovec. Klenba lomu je vytesána do tvaru gotické chrámové klenby. Tato místa použil režisér Zdeněk Troška k natáčení filmů o princeznách a čertech.

Potom jsme shlédli zajímavou oboru pro vysokou zvěř, kde nás fascinovalo početné stádo jelenů, laní, daňků a kolouchů tak ochočených, že si hromadně přicházeli pro pamlsky až k ohradě. Byl to opravdu zážitek vidět tak kráné a statné kusy zvěře na dosah ruky a při tom poslouchat velmi zajímavý výklad správce obory.

Po návratu ze zájezdu nás čekala obvyklá lahůdka, vepřová kýta odkrajaná přímo z rožně, a večer uspořádal vydatné pohoštění jubilující kolega Plesar. V neděli po snídani bylo uspořádáno referendum o konání dalšího setkání, jen na 9 lístečcích bylo zaškrtnuté slůvko NE. Takže se můžeme těšit.

Z našeho klubu se zúčastnili manželé Babických, Čermáková, Dvořáček, manželé Lacinovi, Hendrych, Minkewitzová, manželé Rezlerovi, Urban a Visinger, kteří tímto vyslovují své poděkování a pochvalu kolegům z KVV Liberec i osazenstvu chatové osady Borný za vydařené, krásné 14. setkání. Ludvík Dvořáček

PAMĚTNÍ MEDAILE PRO JIRKU

Výročního shromáždění KVVV Praha se zúčastnil i náš člen praporčík JIŘÍ SCHAMS v doprovodu dalšího našeho kolegy poručíka Bc. Benedikta Červinky, DiS. Jiřímu Schamsovi byla předána Pamětní medaile KVV Prostějov za jeho statečné činy a kolegu Červinku jsme poprosili, aby o svém příteli napsal pro Padáček několik slov. Zde jsou:

Znám Jirku řadu let a je to voják do morku kosti, který dal svému povolání a službě vlasti doslova vše. Sloužil u hloubkového průzkumu, u rotě speciálních sil v Prostějově, sloužil zkrátka všude, kde bylo třeba celých chlapů, kteří mají srdce bojovníků. Sloužil na řadě míst světa, ale bohužel jeho poslední mise se mu stala osudnou.

Na události ze 17. března 2008 se příliš nepamatuje. Patrolu českých vojáků míjel tehdy na tržišti v afghánském městečku Gerešk chlapík v hábitu. Usmíval se, přátelsky kynul...

A pak se v těsné blízkosti českých a dánských vojáků odpálil. Jeho kamaráda z jednotky a velitele skupiny Milana Štěrbu zabila exploze na místě a s ním i dva dánské a čtyři afghánské muže. Výbuch je doslova smetl na rušném místě plném vozidel a rikš, kde Dánové domlouvali humanitární pomoc.

Domů ho přivezli z Afghánistánu téměř mrtvého. Čtyři měsíce Jiřka nenabyl vědomí, byl v umělém spánku. Dlouho mu totiž nedávali naději. Tělo měl prošpikované střepinami z exploze a přeražená noha byla tím nejlehčím zraněním. Poslední střepinu má Jirka stále v mozku. Právě kvůli ní je na vozíčku. I když mu to myslí perfektně, nevidí na jedno oko a mluví s obtížemi.

Kolegové z Afghánistánu si Schamse pamatují jako spolehlivého vojáka. Vyprávějí, že když se dobývala jeskyně v horách, vyrazil k ní mezi prvními. Vzpomínají také na jednu prudkou přestřelku, při které zasáhla britského vojáka palba povstalců. Schams se tehdy doplazil k jeho kulometu a vedl palbu místo zraněného Brita. Přestože jako zdravotník by měl být posledním, kdo za kulomet zalehne. Nikdo jiný nebyl v té chvíli po ruce. Jirkovi je zavázána i bývalá velvyslankyně v Kuvajtu Jana Hybášková, na jejíž bezpečí dohlížel v době vrcholící koaliční války s Irákem v roce 2003. "On i jeho kolegové byli mimořádně schopní a taktní. Dlouho jsem se vyrovnávala s vědomím, že jsou ochotni při útoku na nás zemřít, jen abychom já či mé dcery Barbora s Alžbětou mohly žít. Nikdy to Regimu (Jirkova přezdívka) nezapomeneme," říkala Hybášková.

Když Jirka hovoří, zápasí s každým slovem. Je však přesvědčen, že ho příčiny tohoto handicapu, oné střepiny v hlavě, lékaři nakonec zbaví. Z urostlého a respekt budícího muže, který zachraňoval kamarády a dával kolegům pocit bezpečí, je dnes veterán, jenž se bez pomoci druhých neobejde.

Říká se, že země, která si neváží svých padlých a veteránů, si neváží sama sebe. Mám často pocit, že se něco podobného děje v naší vlasti. Naše dějiny začínají tatíčkem Masarykem a rokem 1918. Před tím asi český voják nežil a nebojoval! Bohužel vlastně bojoval hlavně před tím, potom to již bylo v rukou několika stovek, tisíců odhodlaných chlapíků, kteří to tak prostě nechtěli nechat. Našeho kamaráda Jirku za takového chlapíka považuji, jsem rád, že jsem ho v životě poznal a velice si toho vážím. Jirko díky.

Benedikt Červinka

PŘEŠKOLOVACÍ KURS

Po příchodu do Prostějova jsme byli my, „vyškovští pěšáci“, okamžitě vycvičeni výsadkářskou výstrojí a hned první den odpoledne si nás přezkoušeli z běhu na 5 km. S výstrojí a samopalem, přičemž se první kilometr běžel v ochranné masce. Řekli jsme si, že se budeme držet spolu a pomůžeme si. Běželi jsme jako o život a stopky tělovýchovného náčelníka brigády se v cíli zastavily na čase 18 minut 30 vteřin. Nechtěl nám to věřit, tvrdil, že jsme si to určitě zkrátili. Leč po příchodu kontroly z otočného bodu nás nechal vystoupit před náš „přeškolovací kurs“ a pravil: „Títo tarzani mají odo mňa pokoj! Všetci ostatný pobežia každé ráno a

večer po zamestnaní 5 kilometrov!“ Těch ostatních bylo sedmdesát, a Pa’o Bučka nelhal, běhali každý den bez ohledu na hodnosti a funkce, které měli zastávat.

Kurs měl trvat šest týdnů a kromě výsadkové přípravy obsahoval tělesnou, střeleckou, ženijní, topografickou, spojovací a chemickou přípravu se zaměřením na odlišnosti specifické pro výsadkáře. V plánu bylo také šest cvičných seskoků z balonu a z letadla. Ale všechno bylo jinak.

V noci na pondělí 14. srpna došlo k rozdělení Berlína a to, co viselo ve vzduchu, přistálo u nás. Byla vyhlášena bojová pohotovost. Kurs byl zkrácen na tři týdny a ze šesti seskoků zbyly dva z balonu a jediný z letadla. Rozeslali nás k útvarům a já jsem převzal průzkumnou četou 65. výsadkového praporu. Ten se přestěhoval z Holešova do Jezdeckých kasáren v Prostějově a zbytek brigády byl umístěn na letišti.

Byli jsme vybaveni padáky PD-47, které jsme museli každých 10 dnů přebalovat, jak zněl předpis. Moje četa měla 25 vojáků a poddůstojníků – v míru. Za bojové pohotovosti jsme byli doplněni zálohami. Na konci září druhý ročník neodešel do zálohy, a 1. října nastoupili nováčci. Těch vojáků bylo najednou téměř třikrát tolik, na ubikacích spali na třípatrových postelích. Výcvik probíhal v blízkosti posádky pro případ, že nás bude třeba povolát.

Ve druhé půli září náš prapor absolvoval praporeční taktické cvičení s vysazením na doskokovou plochu Holíč na břehu řeky Moravy. Ve vzduchu najednou viselo 450 výsadkářů, kteří seskočili z jednadvaceti letounů Il-14 T. Mezi nimi vyjukaný poručík, na kterého pokřikovali, ať se otočí po větru. Byl to můj čtvrtý, „vojenský“ seskok. Aspoň že to bylo ve dne.

Petr Čejka

PARAŠUTISTÉ V „SUDETENLANDU“

Stopy parašutistů londýnské sekce D nebo jejich rodin se v západních Čechách a na Karlovarsku hledají jen těžko. A opravdu jich není mnoho. Po vzniku protektorátu Čechy a Morava 15.3.1939 a vystěhování českých rodin se Karlovarsko ocitlo v tzv. Sudetenlandu, v německy mluvící oblasti. Pro potřeby parašutistů bylo Karlovarsko prakticky bez záchytných adres a navíc tam byla potřebná znalost němčiny. Vysazení do Sudet se prakticky rovnalo vysazení do Německa.

Do 15.3.1939 sloužilo vojenskou prezenční službu v západních Čechách a orientovalo se tam jen několik starších příslušníků sekce D. To „starších“ je třeba brát s rezervou, prakticky jde o parašutisty, kteří se narodili před rokem 1919 a tudíž ještě stihli vykonat vojenskou službu. Byl to F. Bogataj (CARBON), který sloužil v roce 1936 u 5. hraničního praporu v Chebu a později byl posádkovým velitelem v Ostrově nad Ohří. Na reformním reálném gymnáziu v K. Varech studoval J. Žižka (BARIUM), který v roce 1938 sloužil u 18. pp jako železniční stráž v Bečově nad Teplou. Ve stejném roce konal službu v K. Varech v jednotkách Stráže obrany státu (SOS) L. Musil (TUNGSTEN), v Boru u Tachova

sloužil V. Hanuš (CHURCHMAN). V Klášterci nad Ohří pracoval snad v letech 1932-34 u firmy ORT pozdější parašutista T. Býček (BARIUM).

Koncem války třikrát neúspěšně směřoval do západních Čech (dvakrát z italského Rosignana a jednou z francouzského Dijonu) výsadek FOUR SQUARE. Fronta se však posunula, na Domažlicku se bojovalo, letadlo se proto 3.5.1945 vrátilo na základnu s výsádkem na palubě. Tajemstvím je stále obestřen osud americké OSS skupiny (Antonín Longa, Rudolf Vyleta) z 29.4.1945, která v prostoru Svaté Kateřiny zmizela beze zpráv.

Výsadky do západních Čech a Sudet prováděli také Rusové. Zajímavostí je spolupráce ruských GRU a NKVD s anglickou SOE a americkou OSS, a také fakt, že většina výsádků se uskutečnila z Anglie a Itálie. Tak byla v květnu 1943 vysazena skupina KAIM. Šlo o chebské německé komunisty s operačním prostorem Karlovy Vary. Adolf Kaim byl popraven gestapem v září 1944, Oswald Kaim v prosinci téhož roku.

V květnu 1944 byli na Ústecku vysazeni další němečtí antifašisté v operaci ALBERT. Konce války se dožil jen A. Exler, který se v květnu 1945 přihlásil v Karlových Varech Američanům. V Ravensbrucku se v září 1944 ztratila stopa radistky Hildy Bartlové (kapitánka RA) vysazené ve skupině německých komunistů v červnu v prostoru Karlovy Vary. Neznámý je také osud výsadku z 25.12.1944 (A. Ohm, A. Schroder) do prostoru Vimperk.

Po roce 1948 zamířilo asi dvacet parašutistů sekce D opět na Karlovarsko, přesněji přes Karlovarsko a Chebsko do Německa. Jiní (např. I. Eross, F. Bogataj, G. Loquens, V. Žuk) pokračovali v činnosti pro F. Moravce v OKAPI, další pokračovali dál. Někteří to nestihli, byli souzeni a odsouzeni. Uran v Jáchymově "doloval" R. Pernický (TUNGSTEN), J. Štursa (CHROMIUM) a další. A hřbitovy postupně odkrývají svá tajemství. Tak bylo nalezeno místo odpočinku Jána Murgaše (1922 – 1982) na hřbitově v K. Varech–Drahovicích. Původně svobodník slovenské armády uletěl 26.8.1943 s kurýrním letadlem Klemm 35 do Krasnodaru. Po krátkem zaškolení byl 20.9.1943 vysazen u Saki s úkolem zorganizovat hromadný úlet slovenských pilotů. V K. Varech zemřel také bývalý padákový střelec plk. v.v. Juraj Imrich (1916 – 1990). Vlado Gajdoš

PADÁKY DO LETADEL

V čs. letectvu trvalo poměrně dlouho, než si padák získal důvěru. Množství případů, kdy posádka zahynula, ač okolnosti umožňovaly zachránit se padákem, bylo nepřijatelné. Proto první použití padáku k záchraně bylo náležitě oceněno.

Když 23. června 1931 prováděl pilot četař Rudolf Černín od 31. stíhací letky 1. leteckého pluku akrobacii na letounu Š 20, při letu na zádech se mu zachytilo lanko spouštění kulometu za řídicí páku. Neovladatelný letoun přešel do ploché vývrtky, kterou pilot nedokázal vybrat, a proto ve výšce 400 m vyskočil. Padák PAK čs. výroby se správně otevřel a pilot bez závad přistál. Velitel čs. letectva

divizní generál Ing. Fajfr pilota odměnil darem od ministra národní obrany - zlatými hodinkami s věnováním.

Padáky sice patřily do výbavy balonů a vzducholodí už v I. světové válce, avšak posádky je neměly na sobě! Do letadel byly zavedeny kolem roku 1917 a v roce 1918 padák úspěšně použil německý pilot Ernest Udet.

V čs. letectvu byly padáky zavedeny až v roce 1923, kdy je dostala letka umístěná na letišti Vajnory u Bratislavy. Té tehdy velel škpt. Stanovský, také válečný pilot a legionář, který padáky neznal. Rozhodl se však udělat zkoušku. Mechanici vyrobili hadrového panáka, kterého naplnili kamením do váhy průměrného pilota, oblékli ho do padáku a shodili z letounu. Pokus byl úspěšný, panák přistál bez závad.

Škpt. Stanovský po této zkoušce chtěl, aby jeho piloti padáky používali. Proto šel jako velitel příkladem a sám provedl první seskok. Tak začala éra používání padáků i v čs. letectvu. Drahoň Tvrz

ULETĚL BALON!

Do našeho vozového a mnohostranného parku jsme dostali dvě sice celkem nová, avšak velmi zastaralá sovětská auta s navijákem pro cvičné seskoky z balonu. Než jsme balon dostali, namontovali jsme na přední nárazník aut pluh a používali jsme je jako buldozer na rozhrnování škváry v autoparku. Pro výcvik na balonu se auta hodila. Obsluha byla velmi jednoduchá. Šlo o samovolné vypouštění lanka do výšky a stahování dolů pouze pomocí motoru, u kterého byl vyřazen převod na zadní kola pomocí zasunutí páky.

Když jsme nový balon naplnili plynem, udělal jsem první zkušební test a zapracoval jsem na obsluhu četaře z povolání Ladislava Večeřu.

Když zkušební provoz skončil, jako velitel balonové čety byl určen poručík Leopold Ozábal. Byl to zkušený výsadkář, ale u vojáků základní služby neoblíbený. Byl velmi ješitný. Chtěl jsem ho na obsluhu balonu zaškolit, ale řekl mi: Čo ty ma budeš poučovať, ved' som poručík! A už se se mnou nebavil, suverénně si sedl na místo řidiče, čili obsluhy navijáku. Proč bych tam tedy překážel? Sebral jsem se a šel pryč.

A najednou přišla zpráva, že balon uletěl! Četař Večeřa mi událost vylíčil tak, že poručík Ozábal stahoval balon nešetrně. Asi ve výšce 600 metrů tak prudce trhnul, až se balon i s vysazovačem v koši utrhl. Letěl severně někam na Chrastavu, kde vysazovač vyskočil a zakrátko nato balon prasknul. Chudák vysazovač (jeho jméno jsem už zapomněl) celý poškábaný a potrháný jak dopadl do hustého trní, našel nějakou hospodu a do tábora oznámil, co se přihodilo. Než tam pozdě večer dojelo naše auto, které jsem pro něho poslal, drátovali ho tam esenbáci, protože v hospodě ho považovali za špiona.

Ráno jsme balon jeli hledat. Co se stalo s jeho zbytky, nevím, ale poručík Ozábal z výsadkového učiliště raději odešel. Josef Babický

HUSA A BDĚLÝ SOUSED

Byl krásný podzim někdy v roce 1965. Krajina hrála všemi barvami malířské palety, vzduch byl průzračný a v údolích ještě teplý. Sezona vyhlídkových letů běžela naplno, byl jsem na letišti od rána do pozdního odpoledne. Ale na pozvání rodičů na sváteční oběd k nim do Nemanic jsem nezapomněl. Kolem jedenácté můj férčild (Fairchild) zakroužil nad dvorkem mého rodného domu. Počítám příkrčené husy, vida, jedna, dvě, tři – čtvrtá chybí. Nabral jsem výšku a můj žaludek se blaženě zachvěl: bude husička!

V poledne jsem požádal kolegu, aby vzal poslední dopolední let. Oblékl jsem si padák a nechal se odvézt i s pasažérem nad Nemanice. Pro jistotu jsem si na zastřelovacím padáčku poslal dolů aktovku a pak jsem vyhupnul sám.

Jako mistr sportu jsem skočil přesně na zahradu hned vedle pumpy. Ještě z výšky jsem viděl, jak se soused Vojtíšek v bezhlavém běhu řítí do své chalupy. Polekal se padáku? Nebo snad diverzanta? Zasmál jsem se a v představě zlaté husičky jsem souseda pustil z hlavy.

Oběd byl přímo skvostný, leč času málo. Městskou dopravou jsem dojel k hospodě U Havlíčka a dal jsem si pivo. A co vidím - můj mladší bratr se sem řítí na kole, vyslali ho rodiče, bez dechu mi říká: „Zdenku, jsou u nás policajti, prohlížejí si tvůj padák a asi tě seberou!“

Skončilo to dobře. Padák byl po kontrole vrácen jako majetek Svazarmu a nikoliv nepřátelského agenta a soused Vojtíšek se přede mnou ještě dlouho schovával. Jo, to byly doby!

Takto zavzpomínal Zdeněk Fiedler, který po základní vojenské službě v Zákupích pracoval jako krajský parainstruktor v Českých Budějovicích a jako všichni ostatní krajští instruktoři ke své funkci absolvoval vývik sportovního pilota.

ACH TO VEPŘOKNEDLOZELO!

V Kralupech n/Vlt., kam jsem dojížděl z nedalekých Otovic do měšťanky, jsem chodil do plachtařského kroužku místního aeroklubu. Malý kluzák jsme dostávali co vzduchu pomocí ručně napnutého gumového lana, gumicuku. Udělali jsme vždycky takový žabí skok, 30 – 40 metrů kousek nad zemí, ale odpoutat se od matičky země byt' jen na několik vteřin, to bylo opojné dobrodružství.

Pocit takové radosti jsem mohl vychutnat až na vojně u 65. výsadkového praporu v Prešově. V roce 1954 byl náš útvar vybrán za odměnu při ostrých střelbách, aby na závěr armádního leteckého dne v Praze provedl hromadný seskok 420 výsadkářů. V Praze jsme tábořili ve stanovém městečku na Vypichu. Bylo nás tam 500 mužů a náš tábor byl stále obklopen davem krásných mladých žen a děvčat. Denně jsme odtud jezdili přes celou Prahu na kbelské letiště. Vpředu na džípu velitel, za ním 22 nových krásných Tater 805. Kdykoliv jsme jeli nějakým podjezdem, velitel vozu vykřikl: Vojno, povol! A na to se sborově ozvalo Hej rup!

To se opakovalo u všech 22 vozů a Pražané se na to divadlo chodili vždy kolem poledne v zástupech dívat.

Před seskokem jsme dostali tradiční vepřoknedloželo a nacpali jsme si břicha. V horkém letním poledni jsme pak hodinu čekali v rozpálených dakotách na povolení ke startu. Žaludek přeplněný, břicho stažené popruhy dvou padáků a k tomu veliká žízeň! Po startu se letadla seřadila směr Kralupy n/Vlt. a hup přes Vltavu. Těžce naložené mašiny se propadávaly až o několik metrů. Už při prvním propadu oběd začal putovat vzhůru, ale naše sanice pevně držely u sebe. Zoufale jsme tomu náporu odolávali a rozhlíželi se, kdy už to někdo začne, aby nás zachránil před udušením. Bylo nás v letadle 20, seděli jsme desítka proti desítce, všichni jsme na sebe dobře viděli.

Ale při dalším propadu to vybuchlo. Všichni jsme začali naráz, všech 20 obědů bylo na naší výstroji a na podlaze dakoty. Neudržel se ani náš výsadkový průvodce, ač vůbec nejedl, a vyděšeně zíral na podlahu letadla. Americké grotesky se šlehačkovými boji jsou jen slabý odvar toho, co při výskoku dělaly naše nohy - silvestrovský tanec kozy na ledě.

A co dělali piloti, když přistáli ve Kbelích? To nevíme, ale asi rychle zavolali hasiče se stříkačkami.

Miloš Semorád

DVA KYBLE ADRENALINU

Tak jsem se konečně dočkal a po všech zdržovačkách nastal den D. V sobotu 28. 5. 2011 jsem absolvoval přeškolení na padák typu křídlo a po přezkoušení jsem s tímto padákem nastoupil do staříčké AN-2. Po výskoku z výšky 1200 metrů jsem provedl úkony kontroly padáku a jeho odbrždění a opět po 35 letech jsem zažil nádherný pocit volnosti v prostoru. Sotva jsem se pokochal a vyzkoušel si vlastnosti a možnosti pro mně nového padáku (Mars 330), říznul jsem sebou na doskokovou plochu parakotoulem, jako za mlada. Smotal jsem šnůry do vánočky jako na vojně, shrnul padák na sebe a upaloval z plochy, abych zahlásil ukončení seskoku a odevzdal padák.

A protože s jídlem roste chuť, šel jsem si to zopakovat. Tentokrát byl se mnou na letišti v Roudnici i kamarád Toník Štrajtl, který tam za mnou dojel a dělal mi patrona včetně fotodokumentace. Byl to právě on, kdo mi po prvním seskoku blahopřál a uvítal mě mezi skákající veterány.

Vzhledem k tomu, že při mém druhém veteránském seskoku nebyl žádný vítr, byl dopad tvrdší. Zkontroloval jsem se, nic mi nechybělo ani nescházelo (tím myslím části kostí, hlína v nose atd., což se někdy stává), jen jsem objevil dva kýble adrenalinu, které jsem před tím s sebou neměl.

Než jsem obdržel Certifikát, měl jsem dostatek času, abych se podělil o své dojmy. Rád bych poděkoval našemu klubu za podporu, ale i kolegům Oldovi Visingrovi, který mi hodně pomohl v přípravné fázi na přeškolení. Tak jsem se zařadil mezi skákající vojenské veterány.

Jiří Hendrych

ACH TO STÁŘÍ!

(Taky to znáte?)

- ❖ Budeš mít hodně času, ale žádný nápad, co s ním
- ❖ Právě když začneš zapomínat, začnou ti říkat pamětník
- ❖ Vlasů budeš mít dost, ale na stále a stále menší hlavu
- ❖ Budou ti říkat, jak dobře vypadáš, i když máš doma zrcadlo
- ❖ Budeš toho hodně vědět, ale nebudeš mít posluchače
- ❖ Ať ti uvaří cokoliv, budeš mít zácpu nebo sračku
- ❖ Budeš více číst, ale na konci stránky nebudeš nic vědět
- ❖ Budeš mít brýle na blízko, na dálku, ale nakonec lupu s jednou nožičkou
- ❖ Bůh ti pohlavní sílu vezme, ale chuť ponechá
- ❖ Čím méně budeš mít zubů, tím budeš kousavější
- ❖ Do vany polezeš po hlavě, protože neohneš kolena
- ❖ Pořád budeš moci skákat padákem, ale ne dopadat

Tak až ti někdo přijde přát, abyses dožil stovky, pošli ho do!

Zapsal Miloš Hledík, KVV Brno

KLUBOVÝ HLASATEL

UDĚLENÍ VYZNAMENÁNÍ, DIPLOMŮ A BLAHOPŘÁNÍ

Při příležitosti životního jubilea udělil výbor KVVV Praha

MEDAILI ZA ZÁSLUHY

Františku GOLDOVI, nar. 1936

PAMĚTNÍ MEDAILI KVVV PRAHA

Elišce VÁŇOVÉ, nar. 1931

Zdeňku PĚNIČKOVI, nar. 1941

Bohuslavu TURKOVI, nar. 1946

**Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let přejeme
pevné výsadkářské zdraví**

Uvedená ocenění budou předána na členské schůzi 22. září 2011

KVĚTNOVÁ ČLENSKÁ SCHŮZE

Schůzi zahájil a moderoval kol. Krajčovič. Po zahájení přítomní vzpomenuli zesnulé kolegy plk.v.v. PhDr. Jana Ondrovčáka, Vlastu Rybínovou a kpt.v.v. Jaroslava Čermáka.

Hostem schůze byl 1. zástupce NGŠ gen. Aleš Opata, který informoval o současných aktivitách AČR, zahraničních misích, plánovaném rozvoji armády podle Bílé knihy a pak odpověděl na četné dotazy. Byl mu udělen Pamětní list.

Poté předseda informoval o činnosti výboru od výročního shromáždění v prosinci a kol. Štrajtová přednesla zprávu o účetní uzávěrce za rok 2010, kterou schůze schválila.

Protože na letošním výročním shromáždění musí být podle stanov zvolen nový výbor, kol. Juříček upozornil, že při tom bude nezbytné doplnit výbor min. na 9 členů a 2 náhradníky. Na volební schůzi bude členské základně nabídnut k výběru větší počet kandidátů, než má být členů nového výboru. Účetní-pokladník, kronikář a archivář s právem poradního hlasu členy výboru nebudou. Kol. Juříček doporučil doplnit výbor z řad aktivních členů a vyzval všechny, kteří by měli zájem o práci ve výboru, aby se přihlásili. Dále informoval o publikaci k 20. výročí našeho klubu, kterou připravuje kol. Hanák.

Schůze se vedle hostů (brig.gen. Aleš Opata, p. Vokatý a Souček), zúčastnilo 33 členů, tj. 44%, a 11 členů se omluvilo. Všichni přítomní obdrželi Zpravodaj č. 52 a Padáček č.10, omluveným členům byly tyto tiskoviny zaslány poštou.

PŘIJĎTE, SEJDEME SE

- **NA VÝROČNÍM SHROMÁŽDĚNÍ dne 10.12. 2011 v 10.00 hod. v jídelně kasáren v ulici Gen. Píky č.1**
- **SCHŮZE VÝBORU v klubovně KVV Praha, Křižíkova 12, 1. p., č. dv. 138 18.10., 15.11., 29.11., 6.12. vždy v 17.00 hod.**
- **DEN VETERÁNŮ - 11.11.2010 v 16.00 hod. - účast na pietním aktu u Památníku výsadkářů v Technické ulici v Praze-Dejvicích**
- **PRAVIDELNÁ SETKÁNÍ (potlach) členů klubu každý třetí čtvrtek v měsíci od 17.00 hodin v restauraci U PARAŠUTISTŮ v Praze 2 - Nové Město, Resslova ulice č. 7 ve dnech 15.9., 20.10., 15.12. Členové sekce „knihovna“ si mohou po vzájemném dohovoru vyměňovat knihy.**

PADÁČEK – Občasník Klubu vojenských výsadkových veteránů Praha. Vychází 3x ročně (ke každé členské schůzi). Rediguje Daga Minkewitzová. Technické zpracování Miloslav Juříček. Tisk Růžena Čermáková. Číslo 12 vyjde v prosinci 2011. Uzávěrka je 18.10., uzávěrka aktualit 15.11. 2011.